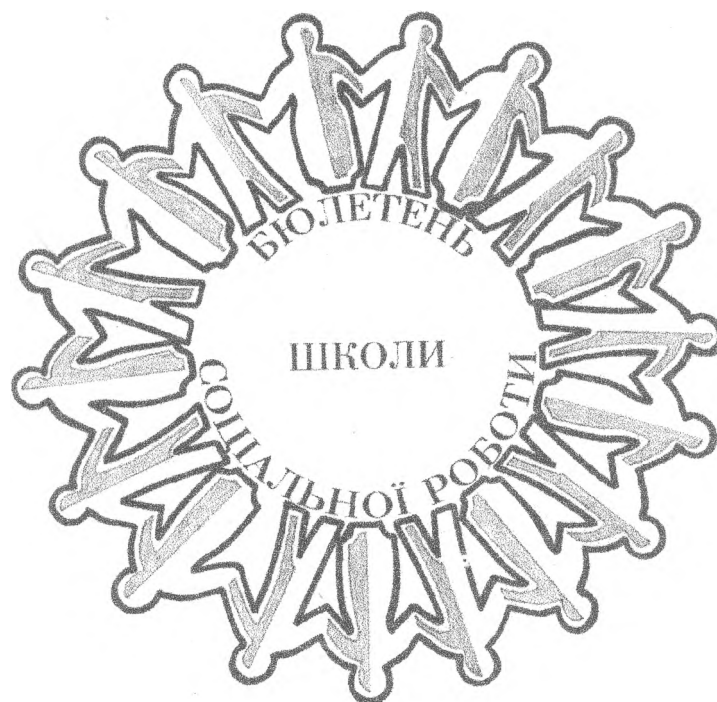

7'Я

В цьому номері:

- Спогади В. Брюховецького про В. Полтавця
- Конференція у Дніпропетровську: Україно-Британський погляд на дослідження
- Кооперація та співпраця в питаннях молодіжної політики
- Як студенти та викладачі ШСР святкували День психічного здоров'я
- Some observations on bureaucracy.
- "Наші в Німеччині"
- Роздуми про Академію...

Номер готували:

Коломак Юлія

Туєва Інна

Байраковська Олександра

Зубрій Юлія

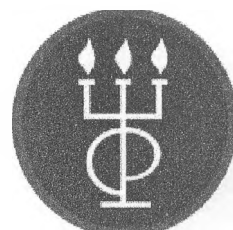
Трохи більше року пройшло відтоді, як Володимира Івановича Полтавця немає з нами. Школа Соціальної роботи носить тепер його ім'я, адже він віддав їй всі свої сили, мрії та надії. Саме під його поглядом вона робила перші кроки, змінювалася, вдосконалювалася. Саме

його очі, посмішку та голос пам'ятають багато людей, яким пощастило працювати з ним і вчитися у нього.

В'ячеслав Степанович Брюховецький, президент НАУКМА, який разом із Володимиром Івановичем розпочинав велику справу створення Школи, поділився з нами спогадами про свого друга та колегу, про людину, яка назавжди залишиться в його пам'яті.

Володимира Івановича вперше я побачив на самому початку 1992 року, коли тут були скрізь військові. Ви знаєте той хол в першому корпусі, де зараз висять списки Довірчої ради. А тоді там стояв величезний мармуровий Ленін, якого військові пізніше викрали, коли почули, що ми цього хочемо демонтувати. Я точно пам'ятаю, що коли проходив повз того Леніна, якийсь високий чоловік мене зупинив і запитав чи я є Брюховецький, і на моє «Так», він заявив: «Мое ім'я Полтавець і я хочу у Вас працювати». А я йому: «ще ж нічого немає, студентів не було, і потім – Дніпропетровськ. Хто Ви – доктор медичних наук, психіатр? А де Ви будете жити?» Отже, це виглядало нереально, і доктор Медичних наук мені був не потрібен.

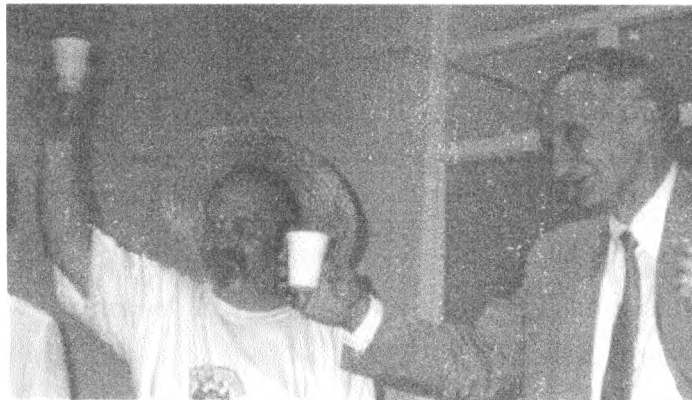
Власне кажучи, може б це і забулося все, а потім десь в 1994 році до мене подзвонив Семен Глузман, і запросив до себе додому на зустріч із паном Шаніним, який приїхав з Москви, але жив в Великобританії. Мова пішла про те, щоб створити Школу Соціальної роботи. Я висловився щодо цього, сказав, що готовий до роботи, проте постало питання, що такої спеціальності немає, і головне людини, яка б за це взялася. І коли серед ймовірних кандидатів знову прозвучало ім'я Полтавця, я згадав його і запитав: «Це такий високий чоловік з Дніпропетровська?». І я вирішив, що візьму саме його, адже він ще ген коли вияв бажання працювати тут. При першій же нагоді він мав приїхати до Києва. І коли завітав до Академії, я одразу впізнав його. Нічого я, власне, не обіцяв йому, адже житла тоді не було, була в перспективі службова квартира, але до того ще було далеко. Я розумів, що Володимир Івановичу хотілося зробити те, чого він не зміг зробити у Дніпропетровську. І він погодився, жив у готелі, у малесенькій кімнатці, і коли я заходив до нього, то

здавалося що він ледь вміщується в ту кімнату. Вона то нормальна, але ж він був високий, тому і здавалося, що він ледь вміщується туди.

Почалася робота. Вона була непростю, адже тоді довести комусь, що таке соціальна робота було важко, бо люди не знали про неї так як нині (і то зараз не всі ще знають). Доводилося багато спілкуватися з чиновниками, пояснювати їм усе. Тим часом Школи соціальної роботи не було і Володимир Іванович працював на різних посадах. І проректором з наукової роботи він був, і провостом. І в той далекий період наші стосунки були далеко не безхмарні, тому що він не підходив на ці посади, й інколи я думав, чи не відправити його назад у Дніпропетровськ. Володимир Іванович, зрештою, погоджувався, що йому важко виконувати обов'язки на тих посадах, на які я його ставив, що

часом ми не створення Школи, грант від грант надавав створення Школи роботи. І Володимира підмінили, він захопився і

це не його. Тим полишали ідеї і якраз наспів TEMPUSA. Цей можливість нам соціальної знаєте, Івановича як настільки перинявся тим,

що став зовсім іншим: активним, наполегливим, цікавим до всього. Він віддавав все тій роботі. І я, починаючи тоді адміністратор дивився, як важливо для людини знайти те місце, де вона може розкритися. Тут він виявив свій таланти, який вилився у сучасну школу соціальної роботи. Нас тоді

вже багато чого пов'язувало, і спільна праця, і відрядження, взаєморозуміння та взаємодопоміжка. Він бував на моєму хуторі, і любив бути там, говорити про те, що і як ми робимо, майбутні плани.

Коли я запропонував йому переїхати сюди, до четвертого корпусу, який, до речі, студенти називали «Чечня», він сказав: «От, як соціальна робота, так одразу і в Чечню». «Але ж я буду поруч!» – я йому відповів. «Ну раз так, то добре».

Я маю сказати, що втрата Володимира Івановича це рана, яка ще не загоїлася і не загоється. Для мене особисто – це втрата великого друга, сусіда, з яким я міг, коли все набридне, посидіти, поговорити, викурити цигарку. Можете собі уявити, що після його смерті, я ніколи не заходив у його кабінет. Я не хочу нічого поганого сказати про той кабінет, але просто

не можу психологічно переступити його поріг. Я дійсно ні разу більше туди не заходив.

Полтавець був рідкісною для нашого часу людиною, він був, з одного боку, доволі непрактичним, а з іншого боку таким прагматично-різким, навіть, в тих питаннях, які треба було вирішувати саме для школи соціальної роботи.

Звичайно, він був більше відомою у світі людиною як психіатр, як вчений-психіатр. Я чув відгуки від багатьох людей з-за кордону про це. Але його робота у галузі соціальної роботи створила не Можна було б багато ще говорити про нього і про наші з ним розмови щодо майбутнього Університету, майбутніх цілей держави. Бувало, ми не погоджувалися один з одним, але це було зовсім неагресивно, це було так, як інколи трапляється між друзями. Чоловіки, між іншим інакше влаштовані, ніж жінки, і тому тоді, коли жінки вислуховують одна одну і говорять: «Так, і ...», і починають своє викладати, то чоловіки говорять: «Так, але...», і викладають своє. А в нас, до речі, такого «але» не існувало. Тобто воно існувало, але не в агресивній формі.

Зараз дуже важко уявити, що ми вже більше не подивимося разом на улюблені краєвиди з цього та його вікна, що він не порадіє тому, що у нас зараз відбувається.

Університету і мені пощастило, що ми працювали із такою людиною, щось робили разом.

КОНФЕРЕНЦІЯ У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ: УКРАЇНО-БРИТАНСЬКИЙ ПОГЛЯД НА ДОСЛІДЖЕННЯ

13 жовтня 2000 року відбулася науково-практична конференція
"ЗНАЧЕННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЛЯ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ".

Захід організований спільними зусиллями нашої Школи соціальної

роботи та кафедри соціальної роботи та кадрового менеджменту Дніпропетровського державного університету (ДДУ). Мета конференції визначалася як висвітлення аспектів практичної дослідницької роботи фахівців системи соціального захисту населення області задля подальшого розвитку соціальної роботи, покращання рівня надання соціальних послуг.

Конференція була логічним завершенням навчального курсу для практиків – "Технології наукових досліджень у сфері соціальної роботи та соціальної політики", який викладався в Дніпропетровську силами українських та закордонних фахівців з соціальної роботи. Проведення курсу та конференції стало можливим завдяки підтримці програми Темпус-Тасіс у межах спільного україно-британсько-португальського проекту "Поширення освіти та досліджень у сфері соціальної роботи в Україні".

З вітальним словом на відкритті конференції виступили: Керол Ман-Гіддінгс – координатор проекту, викладач Політехнічного університету "Англія" (Великобританія), Володимир Васильєв – завідувач кафедри соціальної роботи та кадрового менеджменту ДДУ, Анатолій Курсаков – начальник Дніпропетровського обласного управління соціального захисту населення та інші.

Присутні на конференції викладачі модульного курсу ще раз звернули увагу на особливості досліджень у соціальній роботі. Так, Леслі Крейд, викладач Політехнічного університету "Англія" (Великобританія), поділилася британським досвідом застосування досліджень для розвитку практичної роботи. Тетяна Семигіна, старший викладач Школи соціальної роботи НаУКМА, говорила про вивчення нововведень у соціальних службах й те, як такі дослідження сприятимуть просуванню нових ідей та впровадженню новацій. А Надія Кабаченко, доцент Школи соціальної роботи НаУКМА, зупинилася на тому, які дослідження, на її думку, мають найбільше перспектив в Україні, на тому, чому варто використовувати "дослідження в дії". Вона, зокрема, сказала: " У ході дослідницької роботи вивчаються як проблеми клієнтів соціальних служб, так і стратегії та практики, які використовуються соціальними працівниками, нові або альтернативні програми практики та навчання у соціальних службах. Є багато підходів та методів досліджень, що дозволяють використати особливості та цінності соціальної роботи як відправну точку, спонукати соціальних працівників самих набувати повноважень та надавати їх іншим, залучаючи до досліджень клієнтів, колег, зацікавлених людей".

Слухачі навчального курсу – керівники та співробітники соціальних служб, представники навчальних закладів – познайомили присутніх з розробленими ними дослідницькими проектами, обмінялися думками щодо можливостей та перспектив використання досліджень з соціальної роботи. Представники управління соціального захисту населення, центру соціальних служб для молоді, системи охорони здоров'я, недержавних організацій зацікавлено обговорювали ідеї та результати різних дослідницьких проектів, висунули пропозиції й рекомендації щодо поліпшення становища, наприклад, щодо

створення бази даних про можливу тематику досліджень, ті дослідження, які вже проводяться, ширшого висвітлення у засобах масової інформації напрацювань науковців.

Для Школи соціальної роботи подібні регіональні конференції, і регіональні модульні навчальні курси є важливими, позаяк вони дають можливість спеціалістам соціальних служб отримати ті знання, що дозволять їм працювати адекватно новим умовам, а також привернути увагу до необхідності дослідження українського досвіду соціальної роботи, надання різних соціальних послуг, залучення фахівців і науковців до розроблення методик та технологій, а також стандартів і правових норм соціальної роботи, спираючись на результати прикладних досліджень.

Конференцію відвідала Тетяна Семитіна

Кооперація та співпраця між державними та недержавними організаціями в питаннях молодіжної політики.

Чи задавали Ви собі коли-небудь питання чому нам необхідна молодіжна політика, які функції вона має виконувати, а також як держава повинна сприяти розвитку молодіжної політики?

Саме цим питанням була присвячена конференція, яка проходила в Будапешті з 25 вересня по 1 жовтня 2000 року. Вона була організована Радою Європи. На сьогоднішній день до її складу входить 47 країн світу, але нажалі в минулому році України вийшла з неї.

Основною метою діяльності Ради Європи є підвищення освітнього рівня молоді. В зв'язку з цим вони проводять різноманітні семінари, конференції тощо.

Але повернемось до конференції, яка зазначалась вище. Учасниками її були політичні та громадські лідери з різних країн світу (Арменія, Грузія, Україна, Росія, Білорусія, Хорватія, Молдавія, Португалія, Швейцарія, Іспанія і навіть США). Протягом конференції ми ділилися досвідом співпраці недержавних організацій з державою.

Але перш за все ми з'ясували що таке молодь. Тобто, молодь – це ресурс, а не проблема. В свою чергу молодіжна політика – це показник того куди прямує суспільство, або має на меті прямувати. А тому, якщо суспільство не має планів щодо розвитку молодіжної політики, то воно і не має майбутнього. В зв'язку з цим молодіжна політика передбачає існування Закону України “Про молодіжну політику”. Звичайно сам по собі закон нічого не змінить. Отже, необхідно розповсюджувати у доступній для молоді формі інформацію про її права.

Під час конференції передбачалося створити єдині міжнародні стандарти молодіжної політики, але з врахуванням бюджету кожної країни. Це стало б передумовою для створення єдиної Європи та розвитку міжкультурного навчання. Таким чином, навчання – це частина процесу соціалізації.

До таких загальних елементів молодіжної політики належить:

1. Участь в навчанні – “Хто навчається, той бере участь, хто бере участь, той контролює ситуацію”.
2. Організація неформального навчання – навчання повинно охоплювати всі вікові групи населення.
3. При співпраці країн-членів Ради Європи необхідно враховувати деякі відмінності.
4. Слід виховувати молодь в дусі прав людини.

Як відомо, при співпраці НДО з державними органами влади постійно виникаю певні протиріччя. Причинами цього є:

1. Недовіра та непрозорість діяльності.
2. Відсутність “діалогу” та поваги один до одного і як наслідок, неможливість досягнення компромісу.
3. Нерівність прав учасників.
4. Держава не забезпечує нормальні умови для роботи НДО.
5. Брак інформації через не розгалуженість ЗМІ.
6. Погано організована організаційна структура та структура звітності держави.

Ось такими були основні теми конференції.

В кінці кожного дня ми збиралися в невеликих групах для обговорення того, що нового ми дізналися за цей день, а також за допомогою певних малюнків, ми

розповідали про той настрій, якій був в нас протягом дня. Після цього ми проводили час, ділячись особливостями національної їжі, традицій, танців і культури в цілому. Були також і вільні вечори під час яких можна було подивитися місто та пройтися вуличками нічного Будапешту.

На мій погляд ця конференція пройшла на Ура. А Вам я хочу побажати брати активну участь в житті нашого суспільства і діяти, а головне, навчатися і обмінюватися досвідом з іншими людьми. До того ж це не тільки повчально, але й дуже цікаво.

Конференцію відвідала Вавровська Вікторія.

День психічного здоров'я

...Ви озираєтесь навколо і бачите таку картину: лісова галявина на березі Дніпра, яскравий килим осіннього листя, палає вогнище, тихий ясний день. Але раптом ваш погляд зупиняється на підозрілих постатях, які на вашу думку, ретельно займаються прибиранням лісових насаджень парку Дружби народів. Ні, це не акція партії Зелених. Це просто викладачі і студенти ШСР святкують День психічного здоров'я. От студенти бакалаврату Артем і Михайло, немов дідусі Леніни на суботнику тягнуть півсосни, у цій важкій, але корисній для ШСР справі допомагають їм інші студенти. Ірена Максимівна, ніби лісова фея наснажує всіх збирати для загального вогнища сухе гілля. А на галявині вже розстелено скатертину, навколо котрої купа голодних студентів, ковтаючи слинки, ріже й чистить, відкриває і намазує паштети і пироги, ковбасу і огірки, сир і рибу, відкорковує вино і "Живчик". Після того, як було проголошено: "До столу!" в лісі запанувала тиша, яка переривалась інколи інтенсивним чавканням та гучними тостами. Лунали гарні слова про Школу, її студентів, викладачів та випускників. Слід зазначити, що на святі були присутні випускники ще першого року навчання, які власне і розпочали цю традицію. В перерві між зміною страв студенти та викладачі ШСР грали в футбол та вибивного-відбівного (правда, без травм у великому спорті не обійшлося - і Алла Михайлівна змушена була зайняти почесне місце на лаві запасних), Роман Бойко(випускник 1998 року) не змирившись із закінченням Олімпіади у Сіднеї, вирішив продовжити змагання на українських теренах - він майстерно метав бумеранг. Ті ж, хто були далекі від спорту, розважались за допомогою веселих конкурсів, танцювали, змагались у спритності та кмітливості. Всі бавились, а невтомна Марія Олександрівна, прагнучи зберегти цей день в історії ШСР, не покладаючи рук (тобто камери) зберігала все на плівку. Ось як студенти та викладачі ШСР уп'яте відсвяткували своє професійне свято.

Для тих, хто бажає:

- а) повернути цей щасливий день хоч на мить;
- б) побачити все це на власні очі;
- в) перевірити свою присутність на святі, -

радимо звертатись по документальні факти (тобто відеокасету) до Марії Олександрівни Голубевої.

Some Observations on Bureaucracy

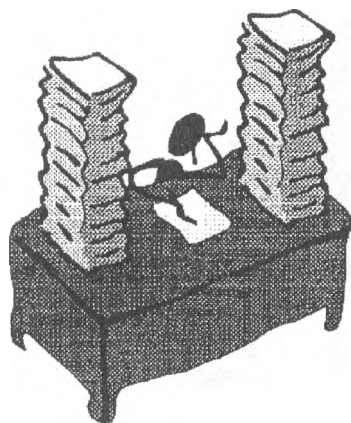

I have taught introduction to Sociology for many years, and every time I teach it, I return again to Max Weber and his insightful ideas about bureaucracy as a form of social organization. All of us here at Kyiv Mohyla are working within a bureaucracy, but its so easy to let the bureaucracy take over our lives, instead of actively studying the bureaucracy, and perhaps even trying to modify it from our positions of relatively little power.

Two years ago I had an opportunity to lecture here and observe the bureaucracy from close up as a visitor from another place. I was keenly interested, because I knew that Kyiv Mohyla was an important new University where many of the old Soviet "ways" were being suspended and new solutions were being tried. I was pleasantly surprised, especially in our own department, with the willingness to experiment with programs, classes and schedules. The department provided a climate of open communication between students and faculty and administration that rivaled any that I have seen in the US.

Last year, I returned to my old job at Southern Oregon University. Like an anthropologist returning from the field, I expected to be surprised again, by my old familiar University. On the contrary, I found little that was different from here. The students and faculty communicated well with each other and the classes were stimulating and probably quite effective.

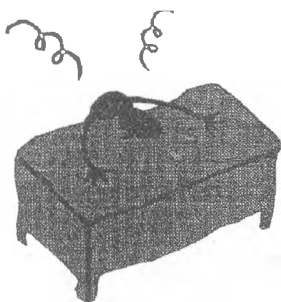
But there is a troubling trend I am noticing in American Universities. For many years, they were quite independent. Even though many received funding from the state and national governments, they were allowed to decide what and how to teach their students. It was thought that if they hired the proper professors, the professors would know how to teach and would not need direct supervision. Most decisions about programs and degrees were made within the University by committees of professors, and sometimes they were decided with some student help.

Now the states and the federal government are taking a stronger role in deciding what is taught at the Universities. The result is that many new layers of bureaucracy and regulations are appearing.

My experience in Oregon, last year, reminded me that universities around the world are finding that the people who pay the money to support them

will increasingly try to control what is taught and how it is taught.

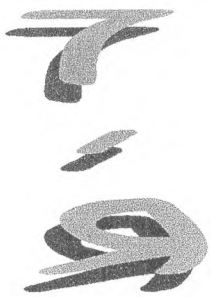
This year I have returned to Kyiv Mohyla Academy. The students are bright and well prepared and a great deal of fun to work with. But I think that things are changing here too.

Two years ago what really impressed me was the independence of our Academy. Now, the problems we discuss at our UKMA department meetings relate to issues such as accreditation and accountability. And how we can do more with less money and less space. These are problems I faced last year in Oregon too. As an example, we are now asked to visit our secretary after every lecture we give, and to sign a sheet stating that we did give that lecture, as planned. In accreditation, we are asked to find officials around the city and the country who agree that the classes we teach in our program are acceptable. Having to spend literally hundreds of hours preparing an accreditation report, or having to make a daily visit to a departmental office to "sign in and report" take valuable time and resources away from our real task: to direct and assist our students in their education.

As Max Weber's work has been digested and interpreted over the years, many new ideas about modern bureaucracy have surfaced. Like, for instance, the idea of "displacement of goals". Large bureaucracies have a tendency to lose sight of their original goal and substitute for it, the personal goals of the people with power in the bureaucracy. Thus, a University may lose sight of its educational goals as it pursues the goals of a predictable and stable employment for its administrators and the governing bureaucrats of the state and the ministries. Or in the zeal to provide a clear program of instruction, administered from the offices of a minister of education, the flexibility needed in the classroom may be lost.

These are not problems peculiar to Ukraine. They are serious problems in American education also. In an effort to deal with the problem, we must speak with a clear voice, reminding those in power, that we cannot do the job they have hired us to do, within the framework that they are proposing. We need to be constructive, but we should also let our voices be heard. We must remember that we are the folks who tell others about Weber, and we have an "educational" role to play in this bureaucracy.

“Наші” у Німеччині

У жовтні цього року група студентів Школи соціальної роботи побувала у Німеччині, де відвідала Вищу школу соціальної роботи та соціальної педагогіки Аліс Соломон (м. Берлін). Метою даної поїздки було ознайомлення із діяльністю установ, які займаються соціальною роботою у Берліні. Нам вдалося побачити багато цікавого. Агенції, які ми відвідали, були дуже різні, деякі просто незвичайні для нас. Ми відвідали організацію “AKARSU”, яка займається адаптацією жінок-біженок, “Kasa Nostra”, організація, яка працює із чоловіками, які займалися проституцією, організація, яка працює з дітьми-біженцями, які прибули до Німеччини без супроводу батьків, проект “ARCHE” - протестантська організація, яка працює з підлітками із неблагополучних сімей, з тими, хто зазнав насильства та з підлітками з екстремістських правих угруповань, соціальна служба “Kaguna” денний центр для людей з психіатричними захворюваннями; також відвідана Вища школа соціальної роботи та соціальної педагогіки Аліс Соломон; взяли участь у круглому столі по завершенні поїздки.

Робота в усіх агенціях налагоджена дуже добре. Цікавим є те, що всі ці агенції є недержавними, але фінансуються державою, тобто держава делегує повноваження агенціям.

Щодо організації нашого перебування, то варто відзначити, що все було на найвищому рівні. Наші студенти жили у сім'ях і це дало можливість потоваришувати з німецькими студентами. Ми мали можливість багато спілкуватися поза програмою нашого візиту: вечірки, екскурсії, дискотеки, прогулянки по Берліну. Саме це зробило нашу поїздку такою незабутньою.

Хочеться також відзначити, що Україна викликає великий інтерес з боку німецьких студентів. Як зазначив один із представників адміністрації Вищої школи соціальної роботи та соціальної педагогіки Аліс Соломон, Україну в наступному році хоче відвідати група німецьких студентів. Будемо сподіватися, що і наші студенти зможуть також відвідувати Німеччину з навчальними візитами.

Користуючись нагодою, адміністрація та студенти Школи соціальної роботи дякують Фонду Відродження КМА та особисто президенту КМА пану Брюховецькому за фінансову підтримку поїздки.

Бойко А.М.

Роздуми про Академію...

Так вже склалося в силу певних обставин, що майже всі теперішні студенти магістеріуму Школи соціальної роботи навчалися раніше у інших навчальних закладах. Тому цікаво було дізнатись про враження і думки студентів щодо Академії взагалі та Школи соціальної роботи зокрема. Загальновідомо, що Академія відрізняється від інших державних ВУЗів індивідуальним підходом до кожної особистості. До того ж, НаУКМА – один з небагатьох не корумпованих ВУЗів на Україні. Для більшості вчорашніх абітурієнтів метою вступу до Академії було набуття досвіду в сфері майбутньої професійної діяльності, контакти, зустрічі, інформація. Хотілося набути саме практичних знань та навичок, а не суто теорії, яка не несе в собі вміння до застосування її в житті. Вивченню іноземних мов в НаУКМА приділяється велика увага. Подобається також проведення модульних курсів та ставлення викладачів до студентів. Є доступ до літератури. Цікавим є також проведення дебрифінгів. На погляд студентів, що прийшли до нас з інших учбових закладів, Академія дуже відрізняється від тих університетів та інститутів, в яких вони навчалися. По-перше, інший підхід у роботі зі студентами; лекції проходять у цікавій, новій формі. По-друге, хороша матеріально-технічна база. Класна бібліотека. Для студентів-бакалаврів НаУКМА навчання у Школі соціальної роботи подобається набагато більше. Досвід дебрифінгу, який проводиться щотижня, є унікальним. На інших факультетах такого не було й не буде, можливо тому, що там не враховують думок студентів і немає такої єдності, яка існує між студентами та викладачами Школи. Незважаючи на загальне позитивне враження, було висловлене розчарування в Академії: великі очікування (не райдужні, а просто великі) про нові підходи у викладання, про атмосферу життя студентів, про демократизм в устрої і т. п. не виправдались. Все це є, але потрошку. Хотілося б більше. Тим паче, що всі студенти минулих років говорять, що раніше було краще – цікавіше, веселіше, демократичніше і т. д. гайки закручуються в країні і тут також.

З іншого боку, все якось дуже академічно. Акцент робиться на відвідуванні та кількості балів. Такий підхід не дуже об'єктивно висвітлює реальний рівень знань. Здається, в магістеріумі навчаються маленькі діти, а не свідомі люди.

А на загал, атмосфера приємна, трудова, людяна. І найбільше захоплення викликає практика.

Загальну думку стосовно практики можна сформулювати таким чином: з практикою проблем немає, бо дуже цікаво. (Цікаве інше, чи залишиться ця цікавість, коли треба буде здавати щоденник практики?)

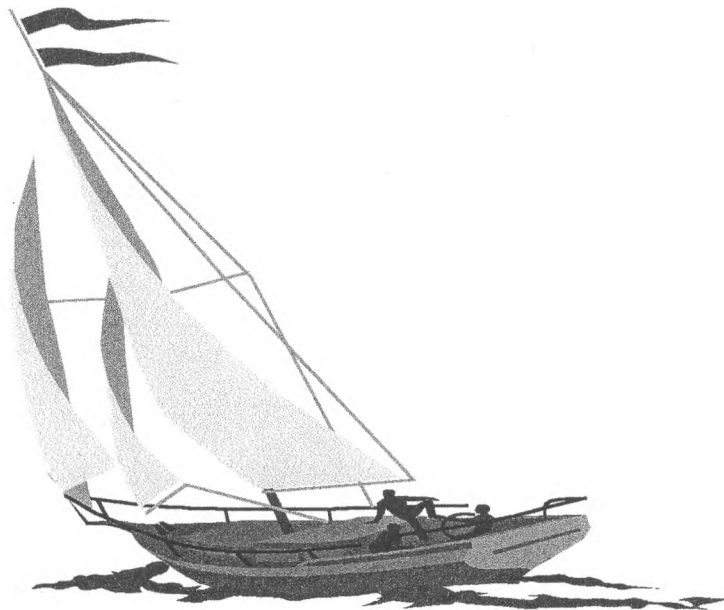
Оглядова практика потрібна студентам, оскільки відвідування практики дозволяє реально побачити проблеми, умови, в яких знаходяться хворі. Тому практика – це не лише корисний досвід, а й цікаве часопроведення. Але потрібно відвідувати більше установ, щоб мати уявлення про їх існування.

Практика дає можливість з усього розмаїття вибрати те, чим ти з задоволенням будеш займатись все життя. Дехто вважає, що необхідно зосереджуватися не тільки на людях, які мають психічні або фізичні вади та людях похилого віку.

Практика подобається всім, дуже цікаво. проте є думка, що дорадництва недостатньо, хочеться більше. Потрібен якийсь гурток чи наукове товариство студентів, чи клуб соцроботи, де можна було б серйозніше, ґрунтовніше обговорювати питання, які виникають під час практики. (Якщо є таке бажання - радьтеся на здоров'я, створюйте гуртки і наукові товариства, тим більше, що в Школі це завжди вітається.)

Отакі враження студентів-першокурсників про навчання в Академії. Безперечно не все є ідеальним, а отже є над чим працювати і студентам і викладачам.

Роздуми слухала Туєва Інна.

Друзі!

Вітаємо вас із закінченням останньої
сесії цього тисячоліття!

Бажаємо вам здоров'я, успіху та
натхнення у Новому році та Новому
тисячолітті!!!

*З Новим Роком і Різдвом
Христовим!*

